

Arrest

nr. 275 709 van 3 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 juli 2022 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot teruggrijping. In beroep beval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing (RvV 2 augustus 2022, nr. 275 700).

1.2. Op 20 juli 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot intrekking van een visum. Deze beslissing, die verzoeker op 21 juli ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“INTREKKING VAN EEN VISUM

Meneer [B.A.]

Op verzoek van de gemachtigde voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Heeft/hebben/wordt

Uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven 25.05.2022

Het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

2. Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 6102009 van het Europees Parlement en de Raad van 13/07/2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart omwille naar België ie reizen om morgen of overmorgen door te reizen naar Spanje. Betrokkene is niet in het bezit van enig bewijs dat aantoon dat hij naar Spanje wil doorreizen voor toeristische redenen. Betrokkene is niet in het bezit van enige toeristische informatie of een van een hotelreservatie. Later verklaart betrokkene naar België te zijn gekomen om zijn broer te bezoeken. Echter is betrokkene niet in het bezit van een uitnodiging. Betrokkene verklaart op hotel te verblijven Betrokkene kan niet aangeven waar hij zal verblijven en hoe hij zijn verblijf zal invullen.

Verder reist betrokkene met een C visum verstrekt door Spanje. Het betreft een eerste gebruik van het visum. Hij stelt bij aankomst in Zaventem dat hij niet de intentie heeft naar Spanje te reizen, maar voor een familiebezoek naar België te komen. Volgens de Visumcode (Verordening B10/2000) moet het hoofddoel van de reis zich in het land bevinden dat overging tot afgifte van het C visum.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de vordering niet ontvankelijk is tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt immers als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...]

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...].”

Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...].”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of terughoudingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggegrepen naar de bedoeling van de wetgever.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;” (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer. 2005-2006, nr. 2479/001, p.18).

Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen:

“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of terughoudingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10).

De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit:

“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling.” (Ibid., p. 7).

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, § 1, derde lid, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld.

Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, en de bovengenoemde toelichting kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is enkel ontvankelijk in zoverre ermee een verwijderings- of terughoudingsmaatregel wordt aangevochten.

De vordering is bijgevolg onontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van een visum.

Volstrekt ten overvloede wijst de Raad op artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen werd niet ingesteld. De bestreden beslissing, die geen verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel betreft, werd ter kennis gebracht op 21 juli 2022, samen met de beslissing tot terugnrijving. De Raad stelt bovendien vast dat op het ogenblik dat verzoeker het in punt 1.1. bedoelde beroep indient, hij heeft nagelaten een gewoon schorsings- en annulatieberoep, met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen tegen de thans bestreden beslissing. Ter terechtzitting werden deze vaststellingen aan de advocate van verzoeker voorgelegd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

S. VAN CAMP